

Abortus en erna

Over sommige dingen wordt gepraat alsof ze heel onschuldig zijn en vandaag de dag heel gewoon. Eén van die dingen kan soms voorzichtig ter sprake komen als je wordt geconfronteerd met het feit dat je moeder blijkt te worden op een uiterst ongelukkig moment. Je bent er helemaal niet klaar voor; je ziet niet hoe je je kind straks zou kunnen opvoeden; je zit al helemaal in de knel en dan overkomt je dit óók nog. Je kunt je radeloos en hulpeloos voelen. Hoe kom je hieruit? Er is al heel wat moed voor nodig om aan iemand je probleem voor te leggen. De vraag is ook: bij wie kan ik terecht? Met wie kan ik praten zonder dat ik meteen veroordeeld word? De één vertelt het aan haar ouders, de ander aan een vriend of vriendin, weer een ander aan de huisarts. Sommigen lopen eerst heel lang met hun ziel onder de arm en lijden in stilte. Als je zo in het nauw zit, ben je toch blij als je iemand vindt die je probleem begrijpt en met je samen op zoek gaat naar een oplossing. Een steeds vaker gevonden oplossing is abortus. In onze samenleving wordt daar niet moeilijk over gedaan. Verstandige mensen helpen je zoeken naar een kliniek waar zo'n abortus veilig en discreet kan worden uitgevoerd. Het maken van een afspraak is al spannend, maar zeker op de dag dat je een abortus ondergaat. En als die eenmaal achter de rug is? Dan kunnen mensen daar heel verschillend op reageren.

In het algemeen zal er wel een gevoel van opluchting zijn: Je kunt weer verder met je leven zoals je dat in je gedachten had. Je bent weer vrijer om aan je leven gestalte te geven. En toch...

Toch overkomt het ook wel eens een "bijna-moeder" of een "bijna-wéér-moeder" dat na de ingreep - soms heel lang erna - gevoelens en gedachten opkomen van twijfel: Hád ik het wel moeten laten weghalen? Hoe zou mijn leven eruitgezien hebben met dat kind dat ik nu niet heb. Het kan gaan over een stukje van jouw persoonlijke geschiedenis dat je niet meer loslaat. Omdat er toch iets dwars zit; misschien weet je niet eens precies wat er niet klopt. Maar misschien ook wel, en word je boos op jezelf dat je het allemaal hebt laten gebeuren. Of op degene die jou de abortus heeft aangeraden, of je onder druk heeft gezet. Natuurlijk hoeft het niet altijd zo te gaan. We zijn allemaal anders.

Soms zit er onder een hele dikke laag stof iets van herinnering aan wat kerkmensen ervan vinden. Misschien word je dan nóg bozer; misschien krijg je er buikpijn van.

Mocht iemand bij het lezen van dit artikel behoefte hebben om over dit onderwerp met mij te spreken, dan sta ik daar open voor.

Pastoor P. Horsch (06- 123 26 463)

Namen en telefoonnummers van contactpersonen vindt u bij de misintenties.